

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

داکتر یاسر ابو جمیع (مدیرکل «برنامه سلامت روان جامعه غزه»)
برگردان از: مریم سینائی
۰۲ جون ۲۰۲۱

تمامش کنید!

این جنگ نیست، قتل عام است!

(این مقاله در روز چهارم حملات وحشیانه اسرائیل نوشته شده و ارقام تلفات، تا آن روز را در بر می‌گیرد) این یادداشت را در حالی می‌نویسم که به پسر وحشت‌زده شش ساله‌ام که دست‌هایش را به شدت روی گوش‌هایش فشار می‌دهد تا راه عبور صدای بمباران‌های اسرائیل را ببندد و دو دختر ده و سیزده ساله و همسرم نگاه می‌کنم. صورت آنها تصویر عینی نگرانی از آن است که نمی‌دانند کجا می‌توان در امان بود. دو پسر بزرگتر ۱۵ و ۱۶ ساله‌ام هم بهت‌زده و در سکوت خاطرات سه حمله پیشین به نوار غزه و اعضای خانواده‌ای را که در آن حملات از دست دادیم، در ذهن خود مرور می‌کنند. این‌ها احساساتی است که تمام خانواده‌ها در نوار غزه با آنها روزگار می‌گذرانند. ما فلسطینی‌ها دهه‌هاست که در شرایط تحقیر، بی‌عدالتی و بدرفتاری زندگی می‌کنیم. در ۱۹۴۸، از سرزمین خود بیرون رانده شدیم؛ بیش از ۶۰۰ روستای ما کاملاً ویران شد؛ صدها هزار نفر از ما کشته یا بی‌خانمان و آواره شدند. نزدیک به ۸۰۰ هزار نفر مجبور به زندگی در مهاجرت در نقاط مختلف جهان شدند.

همه این‌ها در برابر چشمان همان جامعه جهانی اتفاق افتاد که به ما قول کشور مستقلی در بیش از یک پنجم سرزمین اصلی‌مان را داده بودند. این تصمیم در سال‌های ۱۹۹۰ توسط فلسطینیان تنها با باور به راه حل دو کشور پذیرفته شد. وقتی بعد از بیست و شش سال به وضعیت در سرزمین موعود فلسطین نگاه می‌کنیم، می‌بینیم که کرانه باختری توسط صدها هزار مهاجر که روی خرابه‌های خانه‌های فلسطینی‌ها شهرک ساخته‌اند، تقسیم و اشغال شده است و زندگی فلسطینی‌ها را به جهنم تبدیل کرده‌اند.

نوار غزه با بیش از چهارده سال محاصره را می‌بینیم و خود را که در محرومیت از امکانات اولیه زندگی رها شده‌ایم. و نیز این که، در سه حمله بزرگ در این منطقه کوچک بسیاری کشته شده‌اند، زندگی بسیاری دیگر نابود شده است، و هزاران نفر از مردم ما ضربه روحی و روانی سنگینی تحمل کرده‌اند.

و ما بیت‌المقدس شرقی را با اماکن مقدس برای مسلمانان و مسیحیان می‌بینیم که همواره مورد تهدیدهای دایم از طرف مهاجران یهودی برای تصرف خانه‌ها و محلات فلسطینی‌ها است.

یک هفته پیش، مهاجران یهودی در حالی که با زور در پی غصب خانه‌های بیشتری از خانواده‌های فلسطینی بودند، حمله به شیخ جراح را آغاز کردند. همه این را دیدند، اما کسی مداخله نکرد!

اسرائیل در یکی از شب‌های رمضان تصمیم گرفت تا ده‌ها هزار زائری را که تنها برای عبادت در الاقصی بودند از آنجا بیرون کند. آنها اکثراً فلسطینیانی بودند که از سال ۱۹۴۸ در همانجا زندگی می‌کردند، و حالا اسرائیل... همه استفاده خونبار از زور توسط اسرائیل را دیدند، اما کسی مداخله نکرد!

صحنه‌های خشونت در شیخ جراح و الاقصی آتشی در قلب فلسطینیان، نه تنها در خاک تاریخی فلسطین، بلکه در هر نقطه‌ای از جهان شعله‌ور ساختند. وقتی ما در آکا، یافا، ناصره و کرانه باختری در تظاهرات بودیم، راکت‌هایی از غزه برای پایان دادن به قساوت و خونریزی در بیت‌المقدس شلیک شدند.

پاسخ ارتش اسرائیل، حمله‌ای به مراتب خشونت‌بارتر از حملات پیشین در روزهای وحشتناک گذشته به غزه بود. در این حملات ۸۰ نفر، از جمله ۱۷ کودک و ۷ زن کشته شدند. بمب‌ها برج‌ها، آپارتمان‌ها و ساختمان‌های دولتی و پولیس و حتی تمام خیابان‌ها را هدف قرار می‌دهند. همه این‌ها را می‌بینند، اما کسی مداخله نمی‌کند!

تا چه زمانی جهان بی‌تفاوت کنار خواهد نشست در حالی که ما اینجا در غزه این‌گونه در درد و مصیبت به سر می‌بریم؟ در حالی که اسرائیل همچنان برای کشتن و ارعاب ما سلاح‌های بیشتری دریافت می‌کند، مردم غزه به چیزی بیش از فقط صدور بیانیه و قطعنامه نیازمندند.

من اول یک پدر و بعد یک روان‌پزشک هستم. رؤیای من برای فرزندانم زندگی، بزرگ شدن و آموزش آنها در امنیت است. این همان رؤیایی است که تک تک بیماران من دارند. امروز تعداد آنها بیشتر خواهد بود و فردا باز هم بیشتر. حرفه من دادن امید است. من به آنها همانی را خواهم گفت که به فرزندان و همسر خودم می‌گویم: «این که بیش از هفت دهه از بی‌عدالتی در حق فلسطینیان می‌گذرد آن را عادی نمی‌کند. دنیا به شکل فزاینده‌ای پر از انسان‌هایی است که این را یک امر عادی نمی‌دانند. و این تغییر خواهد کرد.»

هم‌اکنون اقدام مشخص سیاسی لازم است تا نه تنها به حملات مرگبار کنونی، بلکه به اشغال و تصرف غیرقانونی غزه توسط اسرائیل فوراً پایان دهد. شرایط فعلی زندگی ما در محاصره، خلاف شأن و کرامت انسانی است. من به فرزندانم و بیمارانم می‌گویم «ما فلسطینی‌ها مانند همه مردم دنیا حق داریم زندگی کنیم. در صلح و با عزت زندگی کنیم و از حقوق انسانی خود بهره‌مند شویم. آن روز خواهد آمد.»

جامعه بین‌المللی باید هم‌اکنون به تعهد خود برای ایجاد یک کشور مستقل فلسطینی عمل کند. احترام به قوانین بین‌الملل حکم می‌کند تا هر کشور متمدنی کشور فلسطین را به رسمیت بشناسد.

اکنون بعد از بیش از هفت دهه اشغال و فلاکت، ما همچنان مقاومت خواهیم کرد و هرگز تسلیم نخواهیم نشد. گرچه هیچ پدری نیست که توان تحمل دیدن فرزندان خود را در چنین شرایطی داشته باشد.